

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 27.755 van 27 mei 2009
in de zaak X II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 31 maart 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 16 februari 2009 van de gemachtigde van de minister waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoeker ter kennis gebracht op 2 maart 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 22 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 februari 2002 vraagt verzoeker asiel aan. Op 5 maart 2002 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf. Op dezelfde dag wordt verzoeker in kennis gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen neemt op 3 mei 2002 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

1.2. Op 27 juni 2003 dient verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd. Deze aanvraag wordt op 1 juli 2005 onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 27 juni 2008 dient verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd. Deze aanvraag wordt op 16 februari 2009 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt hem ter kennis gebracht op 2 maart 2009. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 07.02.2003 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Frans spreekt en Nederlands leert en spreekt, een opleiding tekstverwerking gevolgd heeft, betrouwbaar is, zich steeds goed gedragen heeft, werkbereid is, voor zijn eigen levensonderhoud wil instaan, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 07.02.2002 asiel aan. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 03.05.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – namelijk bijna 2 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor ernstige problemen en om onnoemelijke morele en materiële schade op te lopen indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor ernstige problemen en om onnoemelijke morele en materiële schade op te lopen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land

van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Het argument dat de zus en de twee neefjes van betrokkene hier legaal in België verblijven, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Angola en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst."

1.4. Op 2 maart 2009 wordt tevens het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

"REDEN VAN DE BESLISSING:

-Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 03.05.2002.

-Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 05.03.2002. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de gedingvoerende partijen om de kosten van het geding ten laste te leggen van de andere partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering

3.1. De verwerende partij werpt op dat het beroep niet ontvankelijk is wegens een gebrek aan het vereiste belang bij het ingediende beroep in zoverre het gericht is tegen het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij verduidelijkt dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel geenszins maakt dat verzoeker niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven en dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van zijn (illegale) verblijfssituatie. Daarenboven wordt opgemerkt dat het thans bestreden bevel niet meer is dan een herhaald bevel, nu aan verzoeker in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet reeds op 5 maart 2002 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft dit bevel niet aangevochten bij de Raad van State. Dit bevel is aldus definitief en uitvoerbaar.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten van 5 maart 2002. Uit de gegevens van het administratief dossier en uit de nota met opmerkingen blijkt verder, wat tevens niet wordt ontkracht door verzoeker, dat hij geen vordering heeft ingeleid bij de Raad van State tegen hogervermeld bevel. Bijgevolg is het bevel definitief en principieel uitvoerbaar. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van het thans bestreden bevel. Bijgevolg maakt het bestreden bevel een herhaald bevel uit, waarvan de eventuele nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigt en voor hem geen nut oplevert omdat de verwerende partij nog steeds het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten van 5 maart 2002 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het ingestelde beroep tegen de tweede bestreden beslissing niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang. De door de verwerende partij opgeworpen exceptie wordt bijgetreden.

3.3. Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen en van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 (hierna: EVRM) omdat, voor wat het eerste onderdeel betreft, de bestreden beslissing stelt dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput terwijl artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf voorziet voor vreemdelingen met illegaal verblijf en terwijl met toepassing van (oud) artikel 9.2. de integratie-elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek, dat in zoverre de beslissing de aanvraag onontvankelijk verklaart omwille van het illegale verblijf, niet voldaan is aan de substantiële motiveringsplicht aangezien de procedure er net op gericht is het illegale verblijf te regulariseren, dat, voor wat het tweede onderdeel betreft, dat verzoekers zus in België werd geregulariseerd, dat verzoeker zeer nauwe banden heeft met zijn zus en haar twee kinderen, dat zij zelfs geruime tijd hebben samengewoond, dat verwezen wordt naar arresten van de Raad van State hieromtrent en naar het arrest Rees van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat het voor verzoeker die sinds 2003 in België verblijft, goed geïntegreerd is, beide landstalen spreekt, een opleiding tekstverwerking heeft gevolgd, werkbereid is en nauwe banden heeft met zijn zus onmogelijk, minstens onnodig is om terug te keren naar zijn land van herkomst en daar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, dat verwerende partij een afweging dient te maken tussen het beoogde doel en de ernstig van de inbreuk op de bescherming van het particulier belang, dat verzoeker verplichten tot een terugkeer disproportioneel is in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

II. MIDDELEN

- Schending van art. 62 van de wet van 15 december 1980
- Schending van art. 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen
- Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden

1. Eerste onderdeel

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat;

“...dat betrokkene sinds 07.02.2003 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Frans spreekt en Nederlands leert en spreekt, een opleiding tekstverwerking gevolgd heeft, betrouwbaar is, zich steeds goed gedragen heeft, werkbereid is, voor zijn eigen levensonderhoud wil instaan, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.”

En dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden.

Dit is ten onrechte gezien de machtigingen tot verblijf die aan vreemdelingen op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet worden gegeven, in de meerderheid van de gevallen worden gegeven aan vreemdelingen met een illegaal verblijf in het kader van de discretionaire appreciatiebevoegdheid van de bevoegde Minister op heden.

Eveneens is deze ook strijdig met de motivering dat de elementen met betrekking tot integratie eveneens het voorwerp zouden kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform het (oud) artikel 9.2 Vreemdelingenwet.

Daarnaast blijkt uit rechtspraak en rechtsleer dat verschillende criteria van integratie belangrijk zijn bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, zoals tewerkstelling in België, het hebben van een sociaal netwerk, het kennen van één van de landstalen, niet afhangen van het OCMW, ... (Zie F. BERNARD, “L’ article 9.3 de la loi du 15 décembre 1980”, R.D.E., nr. 97, p. 12) zodat de elementen van integratie wel degelijk dienen onderzocht te worden.

Bijgevolg werd in de huidige beslissing niet voldaan aan de formele motiveringsplicht waaraan deze beslissingen zijn onderworpen door stereotype motiveringen te gebruiken.

In zoverre de beslissing onrechtstreeks de aanvraag tot machtiging van verblijf niet ontvankelijk verklaart omwille van het illegale verblijf van verzoeker, voldoet deze beslissing niet aan de substantiële motiveringsplicht, daar deze gehele procedure er net op gericht is het illegale verblijf van verzoeker te regulariseren.

2. Tweede onderdeel:

De bestreden beslissing stelt met betrekking tot artikel 8 EVRM dat het slechts om een tijdelijke verwijdering zou gaan en het dus geen proportionele inbreuk zou uitmaken. Gewone sociale relaties zouden niet onder bescherming van artikel 8 EVRM vallen.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie –en gezinsleven. Een vreemdeling kan zich beroepen op artikel 8 EVRM ter voorkoming dat hij uitgewezen wordt uit het land waar zijn gezinsleden wonen. Hij zal moeten aantonen dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Een feitelijk gezin kan onder meer bestaan uit de samenleving tussen bloedverwanten in de zijlijn.

De zus van verzoeker, mevrouw C. T. werd in België geregulariseerd. Zij is getrouwd met de heer R. D. en samen hebben zij twee kinderen. Verzoeker heeft zeer nauwe banden met zijn zus en zijn twee neefjes. Zij hebben zelfs een geruime tijd samengewoond.

Het verwijderen van een vreemdeling van een familielid die in België verblijft en die een sociale binding heeft met ons land zou haaks staan op de elementaire humanitaire principes en op artikel 8 EVRM. Artikel 8 van het EVRM beschermt immers het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven.

De Raad van State oordeelde in dat opzicht reeds dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van het artikel 8 EVRM.

(Zie R.v.S. 28/01/2002, n° 102.960 en 4/03/2002, n° 104.280.)

De Raad van State kwam in het hieronder geciteerde arrest tot het besluit dat er sprake was van een manifeste beoordelingsfout:

« (...) avoir décidé qua la suspension, pour une durée incertaine, fut-elle en principe limitée, des liens familiaux du requérant, ne constitue pas des circonstances exceptionnelles justifiant la demande d'autorisation de séjour en Belgique » (C.E 8 février 2002, n°103.410)

Bovendien beschermt artikel 8 EVRM beschermt niet alleen het familieleven in de strikte zin van het woord, maar ook het privéleven.

De Raad van State heeft zich hierover reeds verschillende keren uitgesproken:

« le paragraphe 1er de l'art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ne garantit pas seulement la vie familiale, ainsi que paraît l'y réduire la partie adverse, mais protège aussi le droit au respect de la vie privée; ce droit couvre un domaine d'application large, qui comprend notamment les rapports humains que l'individu est appelé à nouer avec autrui; qu'il résulte que la partie adverse, en s'étant dispensé d'examiner les raisons culturelles et affectives et les liens personnels d'amitié qui pourraient justifier l'examen par la Belgique de la demande d'asile du requérant, ne pas statué en prenant en compte toutes les circonstances de l'espèce, et ne pas motivé adéquatement sa décision. (C.E. 6/12/2001 ,n° 101.547.)

« L'art. 8 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme protège, non seulement le droit au respect de la vie familiale, mais également le droit au respect de la vie privée; que cette dernière comporte le droit d'établir et d'entretenir des relations avec d'autres êtres humains, notamment dans le domaine affectif pour le développement et l'épanouissement de sa propre personnalité. » (C.E.n° 81.931 du 27 juillet 1999.)

In dezelfde zin zie: R.v.S 7/01/1998, n° 70.538; R.v.S. 11/02/1999, n° 78.711 ;R.v.S.7/11/2001, n° 100.587; R.v.S. 19/12/2001, n° 91.709; R.v.S. 04/03/2002, n° 104280; R.v.S.21/09/2001, n° 99.031 ; R.v.S. 27/09/2002, n° 110735.

Een beperking van een fundamenteel grondrecht kan enkel in de gevallen voorzien door artikel 8§2 van het EVRM:

« geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, »

Ook hierover sprak de Raad van State zich reeds uit als volgt:

« Une mesure d'éloignement du territoire constitue une ingérence dans le droit de l'étranger au respect de sa vie privée », et que « une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, notamment à la défense et à la prévention des infractions pénales ».

(C.E., n° 78711, 11 février 1999 CE. n° 105.428. 9 avril 2002)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest REES van 17/10/1 986 gesteld, dat, de verplichtingen van een Staat te bepalen, er een evenwicht moet worden bewaard tussen, aan de ene kant het algemeen belang en aan de andere kant de belangen van het individu, en dat de criteria van artikel 8§2 EVRM in dat verband een nuttige richtlijn vormen.

Een inbreuk op artikel 8 EVRM is dan ook alleen maar toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één van de doeleinden die voorzien worden door het Verdrag, en indien ze daarenboven noodzakelijk is in een democratische samenleving.

(« La mise en cuvre de la Convention européenne des droits de l'Homme », Ed. du jeune Barreau de Bruxelles 1 994, pag. 92.)

“En particulier la règle de proportionnalité postule l'exclusivité du moyen: non seulement la limitation de la liberté doit apparaître comme le SEUL moyen apte à atteindre le but autorisé, mais encore, parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'autorité doit opter pour la mesure la moins restrictive”

(VELU, ERGEC « La Convention Européenne des Droits de l'Homme », Bruylant Bruxelles, 1990, n° 194 en SWARTENBROECKS, « Les AR interdisant à des étrangers non-C.E.E. de résider dans certaines communes sont-ils compatibles avec les engagements internationaux de la Belgique? », R.D.E., 1994, n° 78, pag.301).

Deze vereiste van proportionaliteit legt aan een overheid de verplichting op om een afweging te maken tussen het beoogde doel, noodzakelijk voor het algemene belang, en de ernst van de inbreuk op de bescherming van het particulier belang.

« Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et proportionné au but légitime recherché; qu'il incombe à l'autorité de montrer dans la motivation formelle de la décision d'expulsion qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la requérante au respect de sa vie privée et familiale. »

(zie CE 9/04/02, n° 105.428 in dezelfde zin: CEDH, arrest « BERREBAH » van 21 juni 1988, série. A n° 138, p. 24; CEDH, arrest « BARTHOLD », o. c., § p5-59; CE, arresten n° 66.292 van 16 mei 1997, n° 68.643 van 26 sept1997, en n° 78.711 van 1 feb 1999.)

Het feit dat verzoeker sinds 2003 in België verblijft en goed geïntegreerd is, beide landstalen spreekt, een opleiding tekstverwerking gevolgd heeft, werkbereid is, nauwe banden heeft met zijn zus, mevrouw C. T. die overigens in België werd geregulariseerd, volstaan ruimschoots om als buitengewone omstandigheden aanvaard te worden waarom het voor verzoeker onmogelijk, minstens onnodig is, terug te keren naar zijn land van oorsprong om daar een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen.

Een aanvraag tot machtiging van verblijf dient in zijn geheel onderzocht te worden, te weten de integratie van verzoeker in combinatie met het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven zoals bepaald in artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing is op dat punt onvoldoende gemotiveerd.

Bij het onderzoek naar de aanwezigheid van de buitengewone omstandigheden dient de tegenpartij een afweging te maken tussen het beoogde doel (in casu de weigering tot verblijf en bevel om het grondgebied te verlaten), en de ernst van de inbreuk op de bescherming van het particulier belang, te weten het verloren gaan van al de inspanningen van verzoeker om zich te integreren in de Belgische samenleving evenals het verlies van de opportuniteit die zich voor verzoeker voordoet om hier te kunnen werken.

Een eventuele terugkeer, zelfs tijdelijk, zou zeer nadelig zijn voor verzoeker in die zin dat dit een breuk betekent van de hechte band die verzoeker ondertussen met België heeft opgebouwd.

Een dergelijke terugkeer is disproportioneel in het licht van artikel 8 EVRM

Gelet op al hetgeen voorafgaat, is het duidelijk dat de tegenpartij in het licht van art. 8 EVRM het principe van de proportionaliteit geschonden heeft.

Het feit zelf dat verzoeker nauwe banden heeft met een vreemdeling met legaal verblijf in België dient aldus aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid, aangezien het verplicht terugkeren naar het herkomstland om de aanvraag in te dienen een schending van het recht op privé — en familieleven uitmaakt.

4.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821 e.a.).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- 1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- 2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 27 juni 2008 blijkt verzoeker onder " Omwille van de volgende redenen dient de aanvraag tot machtiging van verblijf ontvankelijk te worden beoordeeld" volgende redenen te hebben aangehaald:

"1. Verzoeker is reeds meer dan zes jaar niet in zijn land van herkomst geweest

Verzoeker verblijft sinds februari 2002 onafgebroken op het Belgisch grondgebied en heeft hier het centrum van zijn belangen opgebouwd. Verzoeker onderhoudt aldus geen enkel contact meer met zijn thuisland sedert zijn aankomst in België, nu meer dan zes jaar geleden.

2. Integratie

Door zijn langdurig verblijf is verzoeker inmiddels zeer goed geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij heeft tijdens zijn duurzaam verblijf in België van zes jaar een hechte band met België gesmeed;

- Verzoeker is de Franse taal machtig en heeft met succes een cursus Nederlands module 1 beëindigd.*
- Daarnaast heeft verzoeker een cursus C1 Tekstverwerking (Basis) gevolgd en heeft hij deze lessen eveneens met vrucht beëindigd.*
- Zoals blijkt uit de verschillende aanbevelingsbrieven heeft verzoeker inmiddels een grote en hechte vriendenkring opgebouwd.*
- Verzoeker is een betrouwbaar persoon, werkwilbig en iemand voor wie het geenszins te doen is af te hangen van enig sociaal vangnet dat ons land biedt.*

3. Recht op familie -en gezinsleven

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Een vreemdeling kan zich beroepen op artikel 8 EVRM ter voorkoming dat hij uitgewezen wordt uit het land waar zijn gezinsleden wonen. Hij zal moeten aantonen dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Een feitelijk gezin kan onder meer bestaan uit de samenleving tussen bloedverwanten in de zijlijn. De zus van verzoeker, mevrouw C. T. werd in België geregulariseerd. Zij is getrouwd met de heer R.D. en samen hebben zij twee kinderen.

Verzoeker heeft zeer nauwe banden met zijn zus en zijn twee neefjes. Zij hebben zelfs een geruime tijd samengewoond. Het zou onredelijk zijn om van verzoeker te verwachten dat hij zijn volledig hebben en houden zou achterlaten om in zijn land van herkomst een formaliteit te gaan vervullen. Dit zou zelfs een schending van art. 8 EVRM uitmaken aangezien het voor verzoeker zeer moeilijk, zelfs onmogelijk is in zijn thuisland een gezins- en/of een familieleven te hebben wegens gebrek aan familie.

4. Evenredigheid

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het verplichten van verzoeker om de aanvraag op te starten in zijn land van oorsprong een te groot disproportioneel nadeel zou veroorzaken voor verzoeker. Een verplichte terugkeer van verzoeker brengt voor de Belgische staat immers geen enkel voordeel met zich mee in vergelijking met het immense nadeel dat dit oplevert voor verzoeker."

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

"Het feit dat betrokkene sinds 07.02.2003 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Frans spreekt en Nederlands leert en spreekt, een opleiding tekstverwerking gevolgd heeft, betrouwbaar is, zich steeds goed gedragen heeft, werkbereid is, voor zijn eigen levensonderhoud wil instaan, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 07.02.2002 asiel aan. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 03.05.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – namelijk bijna 2 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor ernstige problemen en om onnoemelijke morele en materiële schade op te lopen indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor ernstige problemen en om onnoemelijke morele en materiële schade op te lopen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Het argument dat de zus en de twee neefjes van betrokkene hier legaal in België verblijven, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Angola en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst."

Verzoeker stelt dat de "substantiële" motiveringsplicht wordt geschonden daar waar verwerende partij voorhoudt dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput.

De Raad merkt op dat verwerende partij correct stelt dat verzoeker uit (langdurig) illegaal verblijf geen "recht op verblijf" kan eisen. Verwerende partij kan verzoeker naar aanleiding van zijn (langdurig) illegaal verblijf en de integratie die daar eventueel uit volgt wel een machtiging tot verblijf voor langer dan drie maanden geven, conform artikel 9, lid 2 van de

Vreemdelingenwet. Desbetreffend beschikt verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM niet kan worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Verzoeker is onderworpen aan de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingen. Dit artikel stelt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag in België in te dienen. Zoals reeds uiteengezet werd, toont verzoeker niet aan dat er wat hem betreft buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om zijn aanvraag niet te kunnen indienen in het buitenland. De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken, doch deze houdt enkel in dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Hieruit vloeit voort dat het vervullen van de nodige formaliteiten in het buitenland geen inmenging of aantasting in het privé- of familielevens van verzoeker is, in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg is de tijdelijke scheiding van zijn zus en neefjes geen schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 13 december 2005, nr. 152.639 en EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Verzoeker lijkt van mening te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat aangezien hij van mening is dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan. Noch de hiervoor aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991, noch het door verzoeker aangevoerde artikel 8 van het EVRM omvatten evenwel een dergelijke motiveringsplicht, zodat dit onderdeel faalt in rechte. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat er wel degelijk een afweging is gemaakt tussen de belangen van de staat en de belangen van verzoeker daar waar de beslissing het volgende stelt: *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”* In zoverre verzoeker verwijst naar vriendschapsbanden die hij ten gevolge van zijn integratie heeft uitgebouwd, dient opgemerkt te worden dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615).

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard door te besluiten dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Evenmin toont verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

5. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoeker heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing wordt, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig mei tweeduizend en negen door:

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.